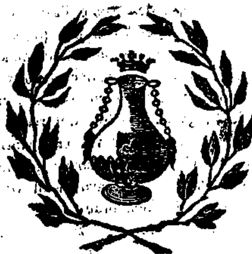
No. 145. 1841.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 3 December.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 28 November. Uit Geneve schrijft men van den 23 dezer: Hier is alles in de grootste verslagenheid en verwarring. Het volk is in vollen opstand: men verlangt eene nieuwe constitutie, en heeft reeds gewapenderhand een aanval op den grooten raad gedaan.

— Men meldt uit Coblenz, dd. 27 November: De zelfmoorden nemen hier ontzaggelijk toe; eergisteren verhing zich een jongeling; in de nabijheid der stad verdronk zich een soldaat in den Rijn, en schoot zich een jeugdig officier der genie op de schipbrug dood, in het water gevallen werd het lijk door den stroom weggevoerd. Gisteren werd, niet ver van Kapellen het lijk van eenen schoolmeester uit het Nassausche gevonden.

— Uit Pruisen verneemt men dat, volgens eene nieuwe verordening van den minister der eerediensten, de ligchaamsoefeningen, bekend onder den naam van Thurnwesen, tegen welke in der tijd zoo veel ingebragt geworden is bij het onderwijs en de opvoeding der jeugd wederom in gebruik gebragt zullen worden.

— Een der voorname gevaren waaraan plaatsen, in berglanden gelegen, blootgesteld zijn, is het instorten of liever afscheuren der spitsen. De ramp, aan het bloeijende vlek Pleur in 1618 overkomen, blijft nog altijd in het geheugen. Van gelijken aard, ofschoon min geweldig in deszelfs uitwerkselen is het volgende, dat uit Cortina in Ampezzo gemeld wordt: Boven het ongeveer een uur gaans van hier gelegen gehucht Pecol, bevond zich aan de helling van den zoogenaamden Floriaberg een uitgestrekte losse steengrond. Den 1 November des avonds bemerkte men in dien grond eene niet zeer beduidende verschuiving, welke nogtans het gevolg had, dat het water van een klein onmiddelbaar onder dezelven gelegen meer of vijver plotseling uit de beeken verdrongen werd, zoodat het, bij de daardoor veroorzaakte overstrooming den weg over de velden en door het bed van een klein bleekje nemende, twee niet zeer groote molens vernielde en verscheiden wei- en akkerlanden verwoestte. Den 8n des morgens begon nu verder de geheele steengrond zich te bewegen, zoodat het grootste gedeelte dier massa tegen den avond het gehucht Pecol bereikte en van de 19 huizen en even zoo veel schuren, waaruit het bestond, slechts 7 huizen en een gelijk getal schuurtjes staan bleef, waarbij zeer uitgestrekte landerijen tevens bedorven werden. De in de wildbeek Bigontina zich nu uitstortende massa van steenen, puin en aarde, van de mede voortgeschoven velden, deed dien stortvloed zoodanig opzwellen, dat in den nacht eene zeer fraaije, met zware kosten gebouwde 50 voet hooger staande steenen brug, aan den commercie-weg nedergerukt en eene smederij, als ook een schoone koren-molen in elkander gedrukt en geheel en al overstelpt werden, welk lot ook nog eenige lager gelegene waterwerken treffen zal. Van dezen kant schijnt nu de vernietiging van Cortina, voor welke men vreesde, voorgekomen, ten ware de nog altijd voortstuwende grondmassa eene snellere beweging dan tot nog toe, nemen mogt. Nogtans wordt deze hoofdplaats van het gerigt van eenen anderen kant sterk bedreigd, en nog meer staan de beide grootere gehuchten Ober- en Unter-Alvera, van den kant der overige tegen dezelve in beweging geraakte deelen der afscheuring welke tot heden toe, wegens den daaronder gelegen heuvel eenen nog langzamer gang heeft, aan het gevaar eener volkomene vernieling bloot. Hierom heeft men dezelve, gelijk ook Cortina zelf, voorzigtigheidshalve door de inwoners met derzelver meeste goederen doen ontruimen. De oorzaak dezer afschuivingen zal voorzeker in de lang aangehouden hebbende regens, en nog meer in de ook daardoor opgezwollene, anders niet zeer aanmerkelijke waterbronnen en beken te zoeken zijn.

— Men meldt uit Rome van den 17. November. Ons gouvernement heeft eene ridderorde, de orde van de spoor genaamd, waarmede handel werd gedreven, en welke in andere landen voor geld werd gekocht. De Paus heeft deze inrigting, door *Constantyn den Grooten*, ter herinnering aan de overwinning op *Maxentius*, gesticht, georganiseerd. Alle door de Pausen *Paul III*, *Julius III*, *Gregorius XIII*, en *Sixtus V* aan bijzondere personen verleende regten, om deze orde uit te deelen en te verkoopen, zijn afgeschaft. Wat deze Pausen goedkeurden, wordt door den onzen afgekeurd. Binnen 8 maanden moeten alle legitimatien ingezonden zijn, en geene uitdeelingen van deze orde kan meer plaats hebben dan aan de geenen, die zich voor de Roomsche Kerk vedienstelijk hebben gemaakt. Deze thans nieuwe decoratie zal aan een rooden band worden gedragen, en bestaan uit een kruis, in het midden op een witten grond, het beeld van Paus *Sylvester*. De kommandeurs dragen het om den hals en de ridders op de linker borst. Het getal der kommandeurs zal in den Kerkelijken Staat 150 en dat der ridders 300 bedragen; buitenlands is het getal onbepaald. De grootkanselier is de kardinaal *Lambruschihni*.

ENGELAND.

LONDEN, den 27 November. De uitgestrekte katoenspinnerij der heeren *J. Bartholomew en Co.* te Barrowfield, bij Glasgow, is Dingsdag grootendeels afgebrand, en daardoor eene schade van omtrent veertig duizend ponden sterling veroorzaakt, terwijl bijna vijfhonderd personen door deze ramp zonder werk zijn geraakt.

— Een Engelsch Ridder der Orde van St. Jan van Jeruzalem maakt, door middel der dagbladen, zijne medeleden dier Orde, in alle Christenlanden, op den tegenwoordigen staat van Palestina en op de laatste gewigtige gebeurtenissen opmerkzaam, door welke dat gewest, van de Middellandsche Zee tot aan de oevers der Jordaan, alsmede geheel Sijrië, binnen een jaar tijds, door de wapenen van Engeland en zijne Bondgenooten onderworpen zijn geworden, terwijl zij nu de eindelijke beslissing van hun lot afwachten. Het doel des briefschrijvers is, dat pogingen aangewend worden om de Mogendheden te bewegen, dat zij genoemde landen onder het opzigt en de bescherming der genoemde aloude Orde stellen, die mannen van alle erkende Christelijke geloofsbelijdenissen onder hare Ridders telt en opneemt, waardoor, naar zijn oordeel, de gedurige moeijelijkheden en onderlinge twisten voorgekomen konden worden, die aan het opdragen der kroon van Sijrië aan een Europeesch Prins onafscheidbaar verbonden zouden wezen.

— Woensdag den 24 November hebben de gezamenlijke directeuren van het reuzenwerk des Tunnels onder de Theems, met en benevens sommige der eerste inteekenaren, eene proefrid door den Tunnel gedaan. Bij die gelegenheid hebben zij hunne toasten gedronken met eenige flesschen wijn, die ter gelegenheid van den maaltijd, bij het leggen van den eersten steen, afgezonderd waren geworden, met bepaling van niet dan onder de Theems verbruikt te mogen worden.

— *Charles Mann*, de krankzinnige, die onlangs bij Koningin *Victoria* wilde doordringen, had een koffertje onder den arm, waarin een bijbel lag; hij beweerde, dat de Vorstin alleen maar driemaal op dien bijbel behoefde te gaan zitten, om voor altijd in het bezit te blijven van de drie Vereenigde Koningrijken. De man noemt zich: *Rex, de Koning*; hij is 28 jaren oud, en, als gevaarlijk, reeds in een dolhuis opgesloten.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 27. November. De policie doet tegenwoordig al de groote booswichten, die in hare handen vallen, door middel van de Daguerreotype portretteren om, wanneer zij later, na ontslag en verloop van straftijd, evenwel onder opzigt moeten blijven, aan al de commissarissen en ambtenaren van justitie en policie er een exemplaar van toe te zenden, in stede van het anders al te omslagtig en toch veel gebrekkiger middel van signalement. Had *Daguerre* ooit kunnen denken, dat het met zijne uitvinding nog dien weg zou zijn ingegaan.

— De vraag, of het de forten rondom Parijs, dan wel de ijzeren spoorwegen zijn, aan welke het grootste deel der kosten, die men zal kunnen maken, besteed behooren te worden, houdt nog altijd eene zoo groote spanning in het ministerie gaande, dat de minste bijoorzaak het plotseling kan doen uiteen spatten.

— Men verzekert, dat het ware doel, waarom Frankrijk zoo zeer op een Europesch congres aandringt, minder te zoeken is in de zucht om de aangelegenheden van het Iberische schiereiland op eene bestendige voet te regelen, dan wel in het verlangen, om daadzakelijk te doen blijken dat Frankrijk weder deel neemt aan de gezamentlijke werking der groote mogendheden.

— Bij het Engelsche leger hebben vele bevorderingen bij de zee- en landmagt plaats. Tot luitenant-generaals zijn benoemd sir *Gough*, die in China kommandeert, sir *Hardidge* en sir *Cotton*, enz.; tot admiraals sir *Codrington*, *Rowley*, enz. Men telt in Engeland 39 admiralen, 51 vice-admiralen en 64 contre-admiralen, 687 zee-kapiteins, 809 kommandeurs en 2822 zee-officieren, te zamen 4471. In Frankrijk zijn 2 admiraals, 10 vice-admiraals, 20 contre-admiraals, te zamen 1432 zee-officieren.

— Het *Phare de la Manche* bevat een zeer belangrijk verhaal van eene, in den loop van dezen zomer, voorgevallen schipbreuk.

« Het schip de *Ville du Havre*, bemand met 63 koppen, verliet den 13. Mei 1841, de haven van Paimpol, om ter vischvangst naar Terre-Neuve te stevenen. De vaart was aanvankelijk voorspoedig, maar den 17 Junij, ten 3 ure des morgens, hoorden de wachthebbende matrozen een vreeselijk kraken; het schip had geweldig tegen het ijs gestooten. In een oogenblik was de geheele ekwipaadje op het dek; er werd uit alle magt gepompt, maar te vergeefs. Het schip was gespleten en het water liep er bij stroomen in.

Wilde men zich redden, zoo was er geene minuut te verliezen. Maar wat te doen? Er waren slechts twee sloepen voorhanden, in welke men ter naauwernood twintig man, met eenige voorraad konde bergen. De nacht was donker, de sneeuw viel bij dikke vlokken, men wist noch in welke rigting men land zou kunnen vinden, noch hoe ver af het wel konde zijn. Niet twijfelend of het laatste uur was voor allen geslagen, deed de gezamentlijke ekwipaadje een kort gebed, waarna de kapitein in allerijl de beide sloepen deed aflaten en door zijne koelbloedigheid alle wanorde voorkomende, al zijn volk op twee groote ijsschotsen deed afklimmen. Reeds 33 minuten daarna was het geheele schip gezonken.

Maar hoe akelig is nu de toestand van die 63 ongelukkigen, die zich in het holst van den nacht op twee vlottende ijsschotsen aan al de woede eener onstuimige zee ten prooi zien gegeven. Iedere golfslag kan een of meerderen van hen met zich slepen, de minste stoot den ijsschots, die thans hun schip geworden is, in stukken doen spatten. In deze angsten verloopt de nacht; het aanbreken van den dag brengt ook een flaauwen straal van hoop met zich; in de verte ziet men land. Nu doet de zucht tot zelfbehoud enkelen eene min edele daad begaan; eenige weinige mannen springen in de grootste sloep, onder voorwendsel van eene sterkeren ijsschots te gaan zoeken, maar verwijderen zich uit alle magt van roeijen, de overigen aan derzelver vertwijfeling overlatende.

Deze verwachtten ieder oogenblik den dood, maar op eene wonderdadige wijze blijven de beide schotsen, op welke zij zich bevinden, steeds landwaarts drijven, terwijl al de andere de tegenovergestelde rigting volgen. In den namiddag bevinden zij zich op slechts drie mijlen van het strand, en nu gelukt het aan een gedeelte, om met de kleindere hun overgebleven sloep, hetzelve te bereiken; maar een twintigtal moesten zich getroosten nog eenen tweeden nacht op de ijsschotsen door te brengen, en eerst in den morgen van den 18. Junij, 37 uren na de schipbreuk, werden allen gered."

BELGIE.

ANTWERPEN, den 29 November. IJzeren spoorwegen, ijzeren bruggen, ijzeren sluizen, ijzeren koepels, ijzeren stoombooten, al deze ijzeren werken moeten. ook zelfs den ongeloovigste, reeds voor lang hebben overtuigd, dat wij in den vollen bouw van de ijzeren eeuw verkeeren; maar hetgene men tot dus verre nog niet beleefd heeft en hetgene thans door eenen bouwmeester te Bergen in Henegouwen ondernomen zal worden, is het bouwen van eene groote ijzeren kerk, geheel in den stijl der groote steenen kerken. Om denzelven geheel daar te stellen, vraagt hij geenen langeren tijd dan dien van twee jaren.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, den 29. November. In den afgeloopen nacht, omstreeks een ure, is ten huize van den tapper *H. P. Harmsen*, in de Warmoesstraat en hoek van de St. Annastraat, een brand ontstaan, welke spoedig dermate hevig werd, dat het geheele gebouw in vlam stond en er hoegenaamd niets kon gered worden. Natdat het huis gedurende een uur gebrand had, is hetzelve ingestort, waarbij geene ongelukken hebben plaats gehad. Achttien spuiten zijn werkzaam geweest, doch men heeft niet spoedig water kunnen krijgen, doordien twee of drie slangen verbrand zijn. De belendende huizen hebben weinig door het vuur geleden.

'S GRAVENHAGE, den 29 November. Aan den luitenant ter zee der eerste klasse *J. Hudig*, is, bij Koninklijk besluit van den 24 dezer, op zijn daartoe gedaan verzoek, eervol ontslag verleend uit het vaste corps zeeofficieren der Nederlandsche marine, met vergunning om de uniform van zijnen tegenwoordigen rang te blijven dragen.

— Het berigt omtrent het verongelukken van eene Scheveningsche pink bevestigt zich gelukkig niet. Volgens Scheveningsche visschers, die Yarmouth dezer dagen verlaten hebben, was de bedoelde pink onder de vloot gezien en werd er niet eene enkele vermist.

— Daar in het Instituut voor blinden te Amsterdam slechts ongeveer een veertigtal blinden wordt opgenomen; een getal, naauwelijks noemenswaardig in vergelijking met dat dier ongelukkigen, welke onder de behoeftigen gevonden worden en onverzorgd blijven, zoo is, uit dien hoofde, bij eenige menschenvrienden het denkbeeld gerezen, om zich het lot dier beklagenswaardige personen aan te trekken, en de oprigting te beproeven van een werk of industrieel instituut, waarin blinden van beiderlei kunne tot aanleering en voortzetting van eenig handwerk, zouden worden opgenomen, tot zoo lang zij zich in de maatschappij, door eigen vlijt, een genoegzaam onderhoud kunnen verschaffen. Ter verwezenlijking van dit edel doel is bij de Regering, in de eerste plaats, noodig geacht de kennis van het getal en den toestand der onverzorgde blinden in dit Rijk, welke in die weldaden moeten worden begrepen; en zijn, uit aanmerking hiervan, de stedelijke en plattelands besturen uitgenoodigd, de noodige statistieke opgaven omtrent die ongelukkigen onverwijld mede te deelen.

— Hunne Excellentien de Baron *Schimmelpenninck*, minister van binnenlandsche zaken, en de heer *Rochussen*, minister van financien, zijn van hunne reis te 's Gravenhage terug gekeerd.

— In den avond van den 24 dezer is te Tilburg het huis en de lakenfabriek, alsmede de winkel van manufacturen en kruidenierswaren van den heer *Adriaan Tuurlings*, eene prooi der vlammen geworden; zijnde door dat ongeval een veertigtal huisgezinnen zonder werk en broodwinning.

LEEUWARDEN, den 29 November. Een ontzettend voorbeeld van menschelijke woede heeft eergisteren in de groote strafgevangenis alhier plaats gehad. De heer adjunct-kommandant *J. Everts Tys*, des voormiddags te half twaalf uur, de hokken der eenzaam opgeslotene gevangenen zullende visiteren, begeeft zich ook in het hok, alwaar zekere *Jodocus Roose* is opgesloten; naauwelijks heeft de bewaarder de deur geopend of de adjunct kommandant, die nog den gevangene op eene behoorlijke wijze toespreekt, bekomt, met een moordtuig, daartoe expresselijk vervaardigd, twee of drie geweldadige slagen op het hoofd, ten gevolge waarvan hij oogenblikkelijk bewusteloos nederzijgt, en hoewel gelukkig niet dood, zich echter in eenen bedenkelijken toestand bevindt.

De dader is een nog jeugdige maar vreesselijke misdadiger; naauwelijks negentien jaren oud, werd hij, reeds bij herhaling van misdaad, ter doodstraf verwezen. Toen door Z. M. den Koning begenadigd, wacht hem op zijn twee en twintigjarigen leeftijd, reeds een derde crimineel vonnis.

— Men meldt uit Batavia van den 4. Augustus. Uit Buitenzorg schrijft men dd. 31 Julij het volgende: Gisteren namiddag trof deze plaats een ramp, die de schroomelijkste gevolgen had kunnen na zich slepen, en voor de geheele plaats noodlottig worden. Omstreeks half twee ure, ontstak er brand in de Chinesche kamp alhier, bij zekeren *Tan Pengoan*, dewelke in een oogenblik zoodanig woedde, dat men groote vrees had, de geheele Chinesche Kampong, de Groote Passer en welligt vele huizen der Europische ingezetenen een prooi der vlammen te zien worden. De huizen in de Chinesche kamp, zonder eenige tusschenruimte aan elkander gebouwd zijnde, waarvan verscheiden van planken en bamboes zamengesteld en met atap gedekt, gaven daartoe alle redenen; gelukkig echter zijn er slechts twintig à vijf en twintig huizen verbrand, doch hebben vele andere schade geleden. Zijne Excellentie de Vice-President, waarnemend Gouverneur-Generaal, was in persoon bij den brand tegenwoordig, zoomede bijna alle Europesche inwoners dezer plaats, die alle pogingen hebben aangewend om de vlammen meester te worden, hetwelk dan ook te ongeveer vier ure gelukt is. De schade, door dit onheil geleden, wordt geschat op omstreeks dertig duizend gulden.

MENGELINGEN.

Duitschland en Nederland.

Proprium humani ingenii est, odisse, quem laeseris. Tacit.

Opvallend is de toon dien, sedert eenigen tijd, de Duitsche bladen jegens Nederland voeren. Schier elken dag brengt ons de Duitsche post het een of ander hatelijk artikel, waarin menigwerf de welvoegelijkheid van volk tot volk uit het oog verloren wordt. Neemt men nu in aanmerking dat die Duitsche bladen gecensureerd zijn, niets behelzen mogen zonder de goedstemming hunner regeringen, en dat een Duitsch vorst zelf, in zijne onlangs uitgegeven *Aanteekeningen*, aanmerkt: « Wanneer some «de gecensureerde dagbladen den toon der vrije aanslaan, « en zich giftige uitvallen veroorloven, zoo zijn *deze* ka« binets-artikels" — dan erlangt het vijandig verschijnsel een ernstiger aanzien. Dan is een van beide het geval: *of* de Duitsche kabinetten zetten hunne bevolkingen tegen Nederland aan, *of* de geest der bevolkingen is zoo zeer tegen Nederland ingenomen dat de kabinetten, ten einde zich populair te maken, aan hunne gecensureerde bladen de giftige uitvallen toestaan. En hoe ver gindszijds den Rijn de verbittering tegen Nederland is gestegen, hetzij bij de kabinetten, hetzij bij de bevolkingen, hetzij bij beide, mete men af aan eene andere aanmerking van den bovenbedoelden vorst, als hij zegt: « Ik wil wedden, dat de « Pruissische regering meer winnen zou in de meening der « massa's, wanneer zij Holland wegens deszelfs wederreg« telijk gedrag met oorlog of strenge blokkade bestrafte, « dan wanneer zij eene staatsregeling met twee Kamers « invoerde."

Gewigtig vooral zijn zulke woorden in den mond van een schrijver, wiens inderdaad verdienstelijk boek op de tafel van alle Duitsche vorsten ligt.

Doch die groote verbittering tegen Holland, waaruit vloeide zij voort?

Het handelsverdrag tusschen Nederland en de tolstaten is door de laatsten opgezegd, ten believe der Duitsche fabrikanten van beetwortelsuiker, en der daarbij betrokken kapitalisten, die van allerwege hunne stem verhieven tegen het zoogenaamde « suiker-traktaat"; dienaangaande valt er dus geen verwijt aan Holland te maken, en de Luxemburgsche kwestie gaat Nederland volstrekt niet aan. Eene andere grief, ja, wordt voortdurend tegen Holland geopperd, de niet bewilligde vrije vaart *tot in zee*. Doch die kwestie is oud en was ook aanhangig tijdens onze vriendschap met Duitschland; die kwestie stoorde dus den vrede niet. Dat zij, daarbij, nog eene kwestie bleef, is blootelijk te wijten aan de volhardingszucht der oude regering. De heer Verstolk maakte er zich een feest van, of meende er diplomatische lauwers mede te verdienen, toen hij *jusqu' à la mer* niet *jusque dans la mer* wilde laten wezen. Aan de Duitschers geene vrije vaart, over onze rivieren, tot in zee te willen toestaan, is louter koppigheid; want de Duitschers hebben er niets aan. Men late hen gerust varen tot in zee — zoo zij kunnen. Toen zij het eenmaal beproefden, heeft men immers gezien hoe het afgeloopen is! — Wijders klagen zij over eene Keulsche sleepdienst, die hun zou worden bemoeijelijkt. Doch de gegrondheid dier klagt is in het *Journal de la Haye* weersproken, en ter staving derzelve voeren zij niets anders aan dan eene verklaring van een' commissaris te Maintz, die te belagchelijk schijnt om er geloof aan te hechten. Verder weten wij niet wat de Duitschers aan Nederland verwijten: dat *zij*, daarentegen, hunner zijds den invoer van sommige artikels bemoeijelijken, is bekend.

Te vergeefs dus zochten wij naar de redenen dier geweldige verbittering, gindszijds den Rijn, tegen Nederland; tot dat ons eindelijk Tacitus aanmerking voor den geest kwam: *het is den mensch eigen, te haten wien hy gekrenkt heeft*. Ja, wanneer men gevoelt en niet ontveinzen kan, dat men zich slecht of flaauwhartig jegens iemand heeft gedragen, dan wordt hij een voorwerp van haat, dan zoekt men voorwendsels om dien haat en alzoo om de vorige onedele handelwijs te vergoelijken.

Duitschland, het zoogenaamde hart van Europa, de krachtige Germaansche stam, liet, — ofschoon door Oostenrijk en Rusland gerugsteund, — Frankrijk en Engeland Germanjes bolwerk omverwerpen, wetten schrijven aan deszelfs bondgenoot, Nederland. Volgens zijne *bondsverpligtingen* had het in den bondsstaat Luxemburg noch opstand noch vreemde troepen mogen gedoogen. Het gedoogde beide; het protesteerde slechts. Toen was zijne taal wat minder hoog. Flaauwhartig viel het zijn bondgenoot af; flaauwhartig liet het zijn bolwerk sloopen, — ziedaar, wat Duitschland aan Nederland niet vergeven kan.

En toen, na veranderde regering vooral, Nederland uit de gemaakte ervaring besefte, dat Frankrijk en Engeland te vreezen vijanden waren en men op Duitschland niet vertrouwen kon, — toen Nederland eensdeels noodgedrongen, anderdeels uit weerzinnigheid van den bondgenoot, op wien men te vergeefsch had gerekend in het uur des gevaars, zich meer tot Frankrijk en Engeland getrokken voelde, met het eerste een handelsverdrag sloot, met het tweede er een onderhandelen wilde, — toen vond de Duitscher, eerst voor zich een voorwendsel hierin, om zijnen wrevel jegens Nederland een schijn van gegrondheid te geven, en nam vervolgens hieruit, en uit de boven aangeduide grieven, aanleiding om zijne verbittering jegens Nederland lucht te geven. *Proprium humani ingenii est, odisse, quem laeseris.*

Duitschlands *vredelievendheid* echter tegenover Engeland en Frankrijk is nog wat jong om reeds in *oorlogzuchtigheid* tegen Nederland te kunnen overgaan. Als men, 30 millioen sterk, tegenover 30 millioen den vrede bewaard heeft, kan men tegen drie millioen geene wapenen nemen, zonder te zeggen: ik vecht slechts, als ik 10 tegen 3 vechten kan.

Wij voor ons houden de groote meerderheid der Duitsche natie te edel voor zulke *krijgszucht*; mogt zij echter soms in Duitschland varen, dan zal zij Nederland gindszijds den Rijn vinden, gelijk Frankrijk het aan de Schelde vond.

Overmagt kan Nederland krenken, maar vrees aanjagen niet. (*Arn. C.*)

MIDDENPRIJZEN

van de volgende Artikelen te Middelburg,

2 December 1841.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
Oude Walch. Tarwe	f 11.25	Boekweit	f 7.00
Nieuwe dito . . .	« 9.50	Zomergarst	« 4.80
Oude Zeeuwsche dito	« 10.50	Winter Garst . . .	« 5.40
N. Zeeuwsche dito	« 9.40	Zeeuw. Paardenboonen	« 6.70
O. Zeeuwsche Rogge	« 7.75	Raapolie . .	f 61.00 p. val.
N. dito	« 6.00	Patentolie . .	« 63.50 « «
W. Groene Erwten .	« 8.00	Lijnolie . .	« 47.00 « «
W. Witte dito . .	« 7.50	Raapkoeken	f 82.00 de 1040 st.
Koolzaad	« 16.50	Lijnkoeken	« 10.00 « 100 «
Z. dito	« 16.50		
Haver	« 3.20		

Tarwenbrood het Ned. Pond 20 cent. Masteluinbrood 18 cent. Roggenbrood 15 en een halve cent.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 2 December. Sedert den 30 Nov. zijn alhier ter reede gekomen:

Voor Antwerpen bestemd:

The Thomas, J. Holmes, Hull, lijnzaad.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild:

The Wanderen, N. Hardy, Newcastle; Carolina, J. R Storm, Srensburg, beide met ballast; Britannia, P. Bruce, Engeland, schors; Johanna Maria, C. J. Olsson, Bergen, ballast; de Vrouw Anna, N. R. de Bahr, Bremen, stukgoederen; William Turner, A. Drijsdam; Republiek, D. Tegeler, beide naar Newcastle met ballast.

Van Gend gezeild:

Wicherdina, J. Kroon; Catharina, H. Egberts, beide naar Hamburg, met suiker; Balder, H. de Bie, Cronstad, ballast.

Te Vlissingen, bij C. J. DE SWART.